

Päiväni parrasvaloissa

METALLIMIES KASPERI SEPPÄ

”Impro sujui kuin käsikirjoitettu esitys”

Päiväni parrasvaloissa -juttusarjassa suuntaamme valokeilan päiväksi yhteen teatteri- tai sirkuskärpäsen puraisemaan henkilöön.

TEKSTI Minna Branders

KUVAT Kasper Seppä

”L ähdimme tyttöystäväni Pinjan kanssa tunnin etuajassa kouluun, ehtiäksemme aamupuurolle. Käyn toista vuosikurssia Kallion lukiossa. Koulu on sujunut hyvin, vaikka otan sen aika leppoisasti, enkä stressaa. Aion jo ensi syksynä kirjoittaa yhteiskuntaopin ja englannin. Aiemmin suunnittelin hakevani lukion jälkeen Teatterikorkeakouluun, mutta enää en ole varma asiasta. Toisena vaihtoehtona mietin poliisikoulua. Ensin suoritan kuitenkin asepalveluksen.

Päivästä oli tulossa pitkä: suoraan koulusta koko illaksi teatteritreeneihin. Teen teatteritaiteen opintoihini liittyvää lopputyötä Espoon sirkus- ja teatterikoulu Eskossa. Lopputyövaihe on kiinnostavaa aikaa, vähän kuin aloittaisi taideopinnot uudestaan: kaikkea työstetään huolellisemmin ja perusteellisemmin kuin aiemmin, ja me oppilaat olemme saaneet itse päätösvallan tulevaan teokseen. On kiinnostavaa nähdä mitä saamme aikaan. Valmis teos esitetään joulukuussa, mutta demoamme osia siitä yleisölle jo toukokuussa.

Koulupäivän aluksi oli kaksi tuntia musiikkia. Harjoittelin bassokitaraalla soittoa, osana tulevaa bändimme esitystä. Olen tottunut omaan bassokitaraani, ja koulun raskas basso tuntui hankalalta soittaa. Se oli kärsivällisyyttä vaativa hetki. Vapaa-ajalla opettelen bassonsoittoa itsekseni ja jammailen iskän kanssa. Iskä on kova kitaristi. Hän on soittanut koko ikänsä, ja on hyvä siinä.

Metallimusiikki on lähellä sydäntäni, ja se on paljon jokapäiväisessä elämässäni mukana. Minulle musiikki ei ole vain kiinnostuksen kohde, vaan elämäntapa: kuunteleminen metallimusaa jatkuvasti, olen suunnitellut vaatetukseni sen pohjalta ja oma huoneenikin on metalliaiheinen. Käytän paljon aikaa myös keikoilla käymiseen. Isä ei ole yhtä radikaalisti metalligenressä, mutta hänen jalanjäljissään olen siihen suuntautunut.

”Kehuista tuli hyvä mieli”

Kävin syömässä kalapuikkoja lounaaksi ja tein hyppytunnilla kouluhommia. Olen suunnitellut koulunkäynnin siten, että kotiin ei juurikaan jää läksyjä.

Minulle tuli hyvä mieli, kun sain ruokalassa kehuja liivistäni. Käytän paljon aikaa oman vaatetukseni suunnitteluun ja tekemiseen. Äiti on opettanut minua ompelemaan ja työntänyt minut siihen maailmaan. Hän on kouluttautunut vaatturiksi, vaikka ei sitä työkseen teekään. Olen selvästi jotain oppinut, koska kuulen usein kehuja ja kommentteja vaatteistani.

Iltapäivällä oli taas musiikkitunti ja vaihdoin basson lauluun. Vedimme koulun bändin kanssa Haloo Helsingin *Kuussa tuulee*. Laulaminen sujui tosi hyvin. Minulle tuli motivoitunut fiilis, kun huomasin, että olen kehittynyt.

”Metallimusiikki on minulle elämäntapa.”

Lähtiessäni koulusta kohti Espoota, törmäsin junassa iskän ikäiseen tyyppiin, joka alkoi jutella kanssani metallimusiikista. Selvisi, että Battle Beast on yksi meidän molempien lempparibändeistä. Metallifanit tulevat usein juttusille, kun näkevät vaatetukseni. Olin nälkäinen ja kävin syömässä hampurilaisen.

Tulin hampurilaispysähdysten vuoksi myöhässä treeneihin, ja minut heitettiin suoraan improvisaationa tehtävään alkulämmittelyyn. Menimme parini **Aino Vanhasen** kanssa tekeillä olevan lopputyöteoksen hahmoissa lavalle: Aino oli Ihmemaan Liisa, ja itse olin Toukka. Saimme annettuna vain paikan, vankilan, ja siellä piti saada aikaan kohtaus improamalla. Opettajamme **Heidi Korhonen** antoi muutamia ohjeita etenemiseksi, ja tarrasimme niihin tehokkaasti.

Lisäksi Heidi heitti hullun idean, että jommalla-kummalla meistä on taskussa pienennyspillereitä, jotka meidän pitäisi syödä. Onnistuimme mielestäni hyvin: Kohtaus vaikutti jopa valmiiksi kirjoitetulta, koska se ei tyssännyt missään kohtaa. Emme tyrmänneet toistemme ideoita, ja aivoni olivat hereillä. Söimme pillerit ja toteutimme kehonkielellä pienennysseffektin, ja pääsimme pakenemaan kaltereiden välistä. Toukalla oli ollut lemmikkikivi kämmenellä, mutta sepä ei pienentynytäkään, joten jouduimme kantamaan kaikin voimin kiveä, joka oli samankokoinen kuin me itse. Se oli hauskanpuoleinen esitys.

"Söimme pienennyspillereitä"

Aloitin teatteriharrastukseni Eskossa lähes kahdeksan vuotta sitten, ollessani peruskoulun viidennellä luokalla. Olin siihen asti harrastanut käsipalloa, joka ei tuntunut omalta. Iskä huomasi, että olin teatraalinen lapsi ja hän bongasi Eskon sopivana minulle. Menin, vaikka aluksi treeneissä käyminen oli vähän nihkeää ja epämiellyttävää.

Muutos tapahtui ollessani kahdeksannella luokalla. Teimme sinä vuonna esityksen, jonka tekstin saimme käsikirjoittaa kokonaan itse ja tehdä itse myös hahmot. Se oli *Taru yökoulun herrasta*. Hahmoni, talonmies Pertti, oli omanlaiseni ja hauska esittää. Silloin minuun iski innostus, että haluan näyttelijäksi. Siksi hain Kallion ilmaisutaidon lukioon. Onneksi, koska olisin hakenut Kallion lukioon joka tapauksessa, jos olisin tiennyt millainen koulu se on. Unelma näyttelijän urasta ei ole enää niin

"Ideoimme lopputyöesityksemme kohtausta **Roosa Lindbergin** kanssa illan teatteritreeneissä."

Kasperin pelasi videopeliä ennen nukkumaanmenoa ja iloitsi, kun ajatukset olivat olleet kirkkaita koko päivän.

vahva. Teatteri on kiva harrastus edelleen, mutta ei niin paljon enää kiehdota tulevaisuuden ammattina.

Tauolla juttelimme Aino ja **Ronjan Lehden** kanssa vanhojentansseista. Niitä on siirrelty joka koulussa ja aikataulujen kanssa on edelleen monimutkaista. Nyt näyttäisi siltä, että omassa koulussani toukokuussa vihdoin tanssitaan.

Iskä tuli hakemaan minut harkoista ja kuuntelimme koko automatkan hänen lempparibändiään, Manowaria. Oli suht myöhä, kun pääsimme kotiin. Söin vielä iltapalaksi soijasuikalepataa, sekä tein iltapuuhat ja pienen käsitreenin kehopainolla. Olen vähän harkinnut saliharrastuksen aloittamista. Ennen nukkumaan menoa pelasin vielä hetken itsekseni *Fallout: New Vegas* -videopeliä. Kavereiden kanssa pelaan usein *Rainbow Six Siegeä*, jossa joukkueemme nimi on THP eli TeamHousuunPaskojat. Huomasin ajattelevani, että pääni oli ollut selkeä koko päivän, ja kaikki ajatteluni tosi sutjakkaa. Se oli hieno tunne."

KASPERI SEPPÄ

on 17-vuotias lukiolainen tekee teatteritaiteen laajaan perusopetukseen liittyvää lopputyötä Espoon sirkus- ja teatterikoulu Eskossa.

Motto: "Päivä kerrallaan."

Elämän kohokohta: Ensimmäinen paikalliseikkakokemukseni syksyllä 2021. Menin Vantaalle korsolaisbaariin, missä esiintyi Cadaveric Incubator. Siellä oli rajua meno, kuten kuuluukin.

Haave tai tulevaisuuden tavoite: "Optimistisen näkökannan säilyttäminen aikuisiässä."

Kiinnostava yksityiskohta minusta: "Suuri intohimo metallimusiikkiin."

Paras teatteriharrastukseen liittyvä muisto: "'Taru yökoulun herrasta' -esityksen kohtaus, jossa itse luomiamme hahmoja, opettajaa ja talonmies-tä, alkoi naurattaa yleisön edessä ihan mahdollottomasti. Yleisöä nauratti, kun meitä nauratti. Kohtaus oli humoristinen, joten nauramme oli ehkä jopa hyödyksi kohtauksemme viihdyttävyydelle. Vieläkin naurattaa, kun sitä muistelee."

Kasperin esittää Toukkaa Espoon sirkus- ja teatterikoulu Eskon Lopputyöryhmän (2023) esityksessä, joka on oppilaiden itse suunnittelema mukaelma